

РЕШЕНИЕ

№ 273

гр. София, 13.01.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.10.2016 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Бузова

Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6967** по описа за **2016** година докладвано от съдия Росица Бузова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.
С решение № 4305 от 07.06.2016 г. по НАХД № 22208/2015 г. на СРС, НО, 19 състав е отменено изцяло Наказателно постановление № 29-0000116/07.12.2015 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], ап.201 на основание чл.416, ал.5 вр. чл. 414, ал.3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда“ (ИАГИТ) с оплаквания, че е неправилно поради нарушение на закона по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и съществени нарушения на процесуалните правила по чл.348, ал.1, т.2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН. Касаторът излага подробни съображения по всяко от така наведените касационни основания. Иска се тази инстанция да отмени решение №

4305 от 07.06.2016 г. по НАХД № 22208/2015 г. на СРС, НО, 19 състав и да реши спора по същество, като потвърди НП № 29-0000116/07.12.2015 г.

Ответникът „А. 1“ О. – [населено място] не представя отговор по касационната жалба. В съдебно заседание процесуалният му представител адв. М. я оспори с искане да бъде оставено в сила първоинстанционното решение като правилно постановено.

Прокурорът от СГП даде заключение, че подадената касационна жалба е основателна.

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН, в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Административен съд София–град при извършената касационна проверка по чл.218 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН прие следното:

Софийският районен съд е установил от фактическа страна, че на 05.10.2015 г. окол 10.30 ч. служители от ИАГИТ, в т.ч. З. Д. Г., на длъжност “главен инспектор”, са извършили проверка за спазване на трудовото законодателство от „А. 1“ О., ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], ап. 201 на място на обекта – хотел „Родина“ (извършване на СМР) - [населено място], [улица]. Проверката констатира, че в момента на извършването й С. Е. Х., ЕГН [ЕГН] полагал труд на този обект като “общ работник”.

Освен че инспекторите от ИАГИТ се осведомили пряко от това лице да обстоятелствата във връзка с тази му трудова дейност, те му предоставили да попълни декларация по образец. Според саморъчно вписаните в нея данни, С. Е. Х., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], кв. Рудничар” ул. “14” № 38б работи в “предприятието на “А. К.” като общ работник на обект – хотел “Родина” – пл. “Руски паметник” с работно време от 8.00 ч. до 17.00 ч. по трудов договор, с трудово възнаграждение в размер на 380 лв., почивни дни – събота и неделя, без получени копие от заварено уведомление и екземпляр от трудовия договор“. С това съдържание, тази попълнена в [населено място] на 05.10.2015 г. в 10.30 ч. декларация е подписана от С. Е. Х.. На гърба й, ръкописно е написано “извършване на строителни

дейности – сваляне на тапети, изхвърляне на боклуци”, след който текст е положен подпис, който не се чете и е без означени данни.

Техническият мениджър на [фирма] - възложител на ремонта на хотел “Родина” В. Д. е дала на проверяващите на 05.10.2015 г. писмени сведения по чл.402, ал.1, т.2 и 3 КТ, че лицата В. Г., С. Х., Ж. М. и В. З. от [фирма], заварени от проверката да работят на обекта, не били инструктирани; били записани от прекия техен ръководител и не й били представени за инструктаж.

Проверката е продължила на 07.10.2015 г., при което управителят на „А. 1“ О. – П. Г. Н. след призовка се е явил в ИГИТ, без да представи трудов договор със С. Е. Х..

Проверката е приключила на 13.10.2015 г. със справки по Регистъра на уведомленията за трудови договори, подадени за С. Е. Х., ЕГН [ЕГН] и от „А. 1“ О., ЕИК[ЕИК], по който не е бил установен сключен, изменен или прекратен трудов договор помежду им.

За резултатите от тази проверка бил съставен Протокол изх. № ПР 041148/13.10.2015 г., с който на „А. 1“ О. на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ са дадени пет предписания.

С АУАН № 29-0000116/13.10.2015г., съставен от З. Д. Г. на длъжност “главен инспектор” в ИАГИТ за това, че „А. 1“ О. в качеството му на работодател не е сключил трудов договор в писмена форма със С. Е. Х., ЕГН [ЕГН], за да уреди техните отношения по предоставяне на работна сила, с което е нарушил разпоредбите на чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ. По АУАН № 29-0000116/13.10.2015 г. при идентична фактическа обстановка е издадено НП № 29-0000116/07.12.2015 г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, с което на „А. 1“ О. в качеството на работодател по § 1, т.1 от ДР на КТ за извършено нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ, на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 КТ била наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв.

Софийският районен съд от правна страна е приел, че АУАН № 29-0000116/13.10.2015 г. бил съставен от оправомощено длъжностно лице, а НП № 29-0000116/07.12.2015 г. било издадено от компетентен наказващ орган, в кръга на компетенциите им. Приел е, че доколкото „А. 1“ О. самостоятелно наема работници и служители по трудово правоотношение, то отговаря на изискванията за работодател

по § 1, т.1 от ДР на КТ. Въпреки това, въззивният съд е намерил, че „А. 1“ О. не е извършило вмененото му нарушение по чл.1, ал.2 вр. чл.62, ал.1 КТ, тъй като липсвали доказателства, че С. Е. Х. е полагал труд без трудов договор с това дружество. Въззивният съд е приел, че към датата на извършване на проверката на ИАГИТ от 05.10.2015 г. С. Е. Х. е работил по граждански договор за „Т.“ Е., като [фирма] било изпълнител на СМР, а „Т.“ Е. подизпълнител на СМР на обект хотел „Родина“, с възложител „А. груп“ Е.. Договорни отношения съществували само между „А. груп“ Е. и [фирма], от една страна, и между [фирма] и Т.“ Е., от друга страна. Понеже на проверката на ИАГИТ от 05.10.2015 г. не присъствали представители на [фирма] и Т.“ Е., не можело да се приеме, че установеното само въз основа на посоченото от „А. груп“ Е. било вярно. Освен това, декларацията на С. Е. Х. била попълнена след уточнения, направени от проверяващите инспектори от ИАГИТ. Така въззивният съд е заключил, че по делото липсвали всякакви доказателства за престация на труд от С. Е. Х. за [фирма] като работодател, поради което за дружеството не било възникнало задължение да уреди с това лице отношенията им като трудови съгласно чл.1, ал.2 КТ, включително чрез сключване на писмен трудов договор по чл.62, ал.1 КТ. С тези мотиви, НП № 29-0000116/07.12.2015 г. е отменено изцяло като незаконосъобразно издадено.

Обжалваното първоинстанционно решение е неправилно.

Събраните в административнонаказателното производство и в хода на съдебното следствие доказателства са ненадлежно преценени от въззивната инстанция, което е довело до неправилни нейни фактически и правни изводи.

Първо, проверката по чл.402, ал.1, т.1 КТ на [фирма] за спазване на трудовото законодателство е извършена по постъпил сигнал, че на изпълнявания от това дружество обект – хотел “Родина” – [населено място], [улица] се работи без трудови договори. Резултатите от проверката са удостоверени с Протокол изх. № ПР 041148/13.10.2015 г., с който на [фирма] са дадени на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ пет задължителни предписания, в т.ч. да постигне писмена договореност с [фирма] за осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд на работната площадка на хотел “Родина” – [населено място], [улица] съгласно чл.18 ЗЗБУТ; да състави и

утвърди списък по длъжности и професии с право на безплатно работно облекло и лични предпазни средства съгласно чл.296, ал.1 и чл.284, ал.1 КТ; да разработи вътрешни правила за работната заплата съгласно чл.22, ал.1 и 2 НСОПЗ; да издаде Правилник за вътрешния трудов ред по чл.181, ал.1 вр. чл.139, ал.1 КТ; да заведе дневник за трудовите книжки по чл.1, ал.1 НТКТС. Протокол изх. № ПР 041148/13.10.2015 г. е връчен на управителя на [фирма] – П. Г. Н. на 13.10.2015 г., без дадените със същия предписания по чл.404, ал.1, т.1 КТ да са обжалвани по административен ред по чл.81 и сл. пред изпълнителния директор на ИАГИТ или по съдебен ред по чл.405 КТ пред Административен съд София-град. Следователно, считано от 28.10.2015 г. в законна сила е влязло предписанието по т.1 от Протокол изх. № ПР 041148/13.10.2015 г., което изрично определя работната площадка – хотел “Родина”– [населено място], [улица] по чл.18 ЗЗБУТ, на съвместно използвана само от две предприятия [фирма] и [фирма] с произтичащо от това задължение в качеството им на работодатели на съответния нает от тях персонал, работещ на този обект, съвместно по писмена договореност да осигуряват здравословни и безопасни условия на труд, да се информират взаимно за рисковете при работа, както и да координират дейностите си за предпазване на работещите от тези рискове. “Т.“ Е. изобщо не фигурира в т.1 от Протокол изх. № ПР 041148/13.10.2015 г. като осъществяващо дейност на работната площадка - хотел “Родина”– [населено място], [улица] чрез работещи за него лица, респ. относно това дружество изобщо не е предвидено да участва в предписаната писмена договореност по чл.18 ЗЗБУТ. Тоест, негативно четен Протокол изх. № ПР 041148/13.10.2015 г. в частта по т.1 казва, че дейност на този обект “Т.“ ЕООД към процесния период не е имало, в т.ч. такава, за чието осъществяване да е бил нает С. Е. Х..

Второ, в хода на проверката, извършена на 05.10.2010 г., контролните органи на ИАГИТ в съответствие с правомощията си по чл.402, ал.1, т.3, пр.1 КТ устно са се осведомили от заверения да работи на обекта С. Е. Х. за обстоятелствата, при които се труди. Обобщени така получените от него по чл.402, ал.1, т.3, пр.1 КТ сведения според свидетелските показания на З. Д. Г. на длъжност “главен инспектор” в ИАГИТ, сочели, че [фирма] е работодател на С. Е. Х. като работник. Последният е назвал само П. Г. Н., управител на [фирма] като лицето, което го е наело да работи на

обекта. Обратното, в устно получените от контролните органи сведения по чл.402, ал.1, т.3, пр.1 КТ от С. Е. Х. не са споменати по никакъв повод “Т.” ЕООД и/или неговия управител И. К. Д..

Трето, в хода на проверката, извършена на 05.10.2010 г., контролните органи на ИАГИТ в съответствие с правомощията си по чл.402, ал.1, т.3, пр.2 КТ са изискали от С. Е. Х. писмено да декларира фактите и обстоятелствата, свързани с осъществяваната от него трудова дейност на този обект. Предоставена му е бланка от декларация на лице, работещо по трудово или гражданско правоотношение във връзка с извършване на проверка по спазване на трудовото и осигурително законодателство на основание чл.399 КТ вр. чл.402, ал.1, т.3, чл.404, ал.2 КТ, чл.39, ал.1 и чл.40, ал.1 АПК и чл.110, ал.4 ДОПК. По административнонаказателната преписка е приложена тази декларация, надлежно попълнена и подписана от С. Е. Х., с която изрично декларира, че работи в предприятието на “А. К.” от 26.09.2015 г. като “общ работник” на обект – хотел “Родина” – пл. “Руски паметник” с работно време от 08.00 ч. до 17.00 ч. по трудов договор, за което получава трудово възнаграждение в размер на 380 лв. и почивните му дни са събота и неделя. Така декларираните по реда на чл.402, ал.1, т.3, пр.2 КТ данни водят еднозначно до извода за съществуващо между [фирма] като работодател и С. Е. Х. като работник от 26.09.2015 г. отношение по престирането на работна сила при посочените съществени за всяко трудово правоотношение условия - длъжност, място на работа, работно време, трудово възнаграждение, почивки. Допуснатата явна правописна грешка на С. Е. Х. при изписване на фирменото наименование на дружеството-работодател в декларацията от 05.10.2015г. като “А. К.” не пречи на идентифицирането му, не е съществена и не лишава този документ от доказателствена сила. Фактът, че С. Е. Х. първоначално е написал, че работи за П. Г. Н. и след разяснения от проверяващите, че това е управителят на [фирма], е вписало в декларацията дружеството като свой работодател, а не законният му представител, е неоснователно преувеличено от въззивния съд до степен на оказано от контролните органи давление. Това, че са разяснили на С. Е. Х. явно неизвестната за него юридическата разлика между наелото го на работа физическо лице П. Г. Н. и качеството му законен представител на юридическото лице – работодател по § 1, т.1 от ДР на КТ - “А. 1“ О. представлява осъществено на контролните органи по чл.399

КТ процесуално съдействие по чл.9, ал.3 АПК, което не компрометира доказателствена сила на декларацията по чл.402, ал.1, т.3 КТ на С. Е. Х. от 05.10.2015 г. Тезата на въззивния съд, че тя не можела да бъде ценена, тъй като била попълнена под диктовката на проверяващите, не почива на никакви доказателства. В частност не намира опора в показанията на св. Г., тъй като както са протоколирани, те не съдържат такова изявление и са преиначени по смисъл. При разпита ѝ тя е казала дословно, че С. Е. Х. първо е написал, че работи за Пламен Г. Н., след което му било обяснено, че той е управител на “А. 1“ О.; още в момента, в който попълвал декларацията, били изяснени тези обстоятелства. Това са допустими технически разяснения в процеса на попълването на формуляра, а не натиск, давление и/или друго нерегламентирано въздействие върху работника да впише “А. 1“ О. като свой работодател. Показателно е, че в нито един момент в процеса на деклариране по чл.402, ал.1, т.3 КТ С. Е. Х. не е посочил “Т.“ Е. и/или управителя му И. К. Д. като страна по съществуващо трудово или гражданско правоотношение. Няма и абсолютно никакви доказателства, че проверяващите са заставили С. Е. Х. да декларира “А. 1“ О. като свой работодател вместо “Т.“ Е.. Релевантно за спора от доказателствена страна е това, че в единствената декларация по чл.402, ал.1, т.3 КТ, която С. Е. Х. доброволно е попълнил, подписал и представил на контролните органи по чл.399 КТ на 05.10.2015 г., официално приобщена към административнонаказателната преписка, всички посочени от него факти и обстоятелства сочат на съществуващо отношение по престирането на работна сила с “А. крат 1“ О..

Четвърто, безспорно е установено, че възложител на процесния обект е [фирма], чийто технически мениджър В. Д. в хода на проверката на ИАГИТ е дала изискваните от контролните органи сведения по чл.402, ал.1, т.2 и 3 КТ и чл.45, ал.1 АПК, според които четирите лица, заварени да работят на обекта на 05.10.2015 г. в 10.30 ч., в т.ч. С. Е. Х., са от “А. 1“ О.. В. Д. като единствен технически мениджър за целия обект е разполагала само с договор за изпълнение на СМР от 20.09.2015 г. между [фирма] като ВЪЗЛОЖИТЕЛ и “А. 1“ О. като ИЗПЪЛНИТЕЛ и само него е представила по реда на чл.402, ал.2 КТ на инспекторите от ИАГИТ. Според показанията на свидетелката Г. при проверката В. Д. е разговаряла по телефона с управителя на “А. 1“ О. П. Г. Н.. Същата не е представила на контролните органи никакви документи и

информация във връзка с “Т.“ Е. и не е споменала по никакъв повод това дружество. Не се споделят от касационната инстанция мотивите, с които въззивният съд е отказал да цени сведенията по чл.402, ал.1, т.2 и 3 КТ и чл.45, ал.1 АПК, дадени от техническия мениджър на обекта В. Д.. Те са надлежно дадени по установения ред, изхождат от възложителя [фирма] чрез длъжностното му лице, натоварено с прякото ръководство на този обект, най-добре запознато с всички обстоятелства във връзка с извършваните там СМР, поради което тези сведения освен че формално изрядни, по съдържанието си са максимално надеждни. Те са изрични за това, че работещите на 05.10.2015 г. в 10.30 ч. 4 лица, сред които поименно е посочен С. Е. Х., са от фирмата “А. 1“ О.. Тези сведения по чл.402, ал.1, т.2 и 3 КТ на В. Д. – технически мениджър в [фирма] съставляват самостоятелно писмено доказателство, което не губи доказателствената сила затова, че представители на “А. 1“ О. и “Т.“ Е. не са присъствали при проверката. Съображението на въззивния съд, че по тази причина сведенията по чл.402, ал.1, т.2 и 3 КТ не били верни, не почива на нормативно основание, в т.ч. на изискване от реда за представяне им или този за провеждане на проверките по чл.402, ал.1, т.1 КТ. Ето защо тази инстанция намира, че въззивният съд без правно издържани аргументи е отхвърлил налично по делото редовно писмено доказателство от значение за спора, каквито са надлежно изискваните от контролните органи по чл.399 КТ и предоставени сведения по чл.402, ал.1, т.2 и 3 КТ от В. Д. – технически мениджър в [фирма], че С. Е. Х., работещ на обекта, е от “А. 1“ О.. Тази тяхна доказателствена сила по никакъв начин не зависи от липсата или наличието на воден на обекта дневник, в който да се записват влизащите външни лица. Няма нито фактическа, нито юридическа пречка техническият ръководител на обекта да изложи писмено по реда на чл.402, ал.1, т.2 и 3 КТ информацията, с която разполага, че С. Е. Х. е от “А. 1“ О., независимо, че влизането му на обекта не е било писмено документирано.

П., въззивният съд е основал решението на гражданския договор № 9/01.10.2015 г., с който [фирма], ЕИК[ЕИК] като ВЪЗЛОЖИТЕЛ е възложило, а С. Е. Х., [населено място], ул. „14-та“, ЕГН [ЕГН] като ИЗПЪЛНИТЕЛ е приел да извърши демонтаж на оборудването и почистване на стаите на хотел „Родина“ [населено място], за което в срок от 10 дни след приемане на извършената работа му се изплатят 280 лв. Извън тази клауза е предвидено, че ВЪЗЛОЖИТЕЛАТ се е задължил да следи за извършване на така поставената работа, а ИЗПЪЛНИТЕЛАТ да я извърши качествено. В края на този бланков граждански договор е записано, че същият е съставен на основание чл.258 – чл.262, чл.280 – чл.292 ЗЗД, като неразделна негова част са определени констативен протокол и разписка. Въззивният съд е уважил жалбата на “А. 1“ О. срещу НП № 29-0000116 от 07.12.2015 г. само въз основа на този граждански договор № 9/01.10.2015 г., без да го подложи на внимателна преценка, при която би констатирал редица несъобразности, които го компрометират като доказателство. Въпреки че според записа в края на граждански договор № 9/01.10.2015 г., той е подписан в два еднообразни екземпляра, по един за всяка от страните, при проверката на ИАГИТ на 05.10.2015г. С. Е. Х. не е разполагал с такъв екземпляр, не е информирал контролните органи за него, нито по какъвто и да е повод е споменал „Т.“ Е.. Единственото име, което е знаел, е това на П. Г. Н., управител на “А. 1“ О.. Самият граждански договор № 9/01.10.2015 г. е частен диспозитивен документ, така че посочената в него дата не е достоверна. Доколкото същият е приложен към Възражение на “А. 1“ О. срещу АУАН № 29-0000116/13.10.2015 г. под № 3 от описа в края му, заведени в ИАГИТ с вх. № 275710/26.10.2015 г., това е най-ранната достоверна дата, на която наличието на граждански договор № 9/01.10.2015г. е официално удостоверено. Ето защо не може да се приеме, че е бил подписан към дата на проверката на ИАГИТ – 05.10.2015 г. Същевременно, нито в хода на административнонаказателното производство, приключило с НП № 29-0000116/07.12.2015 г., нито по делото пред въззивния съд са представени

констативен протокол и разписка, макар те да са изрично предвидени с граждански договор № 9/01.10.2015 г. като удостоверяващи изпълнение на възложената с него работа от изпълнителя и заплащането ѝ от възложителя. Не са събрани други доказателства за това, че освен формално подписан граждански договор № 9/01.10.2015 г. е бил реално изпълняван, в т.ч. чрез извършваната от С. Е. Х. работа на обект – хотел “Родина” на 05.10.2015 г. Освен тези, свързани със самия него несъответствия, граждански договор № 9/01.10.2015г. не само не се подкрепя, а и се опровергава от останалите събрани по делото доказателства. Поставен в този по-общ контекст, граждански договор № 9/01.10.2015 г. не може да се оцени иначе освен като документ, формално съставен и подписан за нуждите на защитата на “А. 1“ О. в административнонаказателното производство. В нарушение на чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН въззивният съд е решил спора, базирайки се на граждански договор № 9/01.10.2015 г., без да го подложи на внимателна проверка, съвкупно с всички останали събрани по делото доказателства, на чийто фон същият се явява напълно изолиран.

Шесто, нарушението по чл.1, ал.2 вр. чл.62, ал.1 КТ е установено като извършено от “А. 1“ О. с АУАН № 29-0000116/13.10.2015 г., който е редовно съставен от държавен контролен орган по чл.399 КТ, без в съдебното следствие да е доказано противното на констатираното с този акт, поради което изрично признатата му със специалната разпоредба на чл.416, ал.1 КТ материална доказателствена сила подлежи на зачитане.

Седмо, наказателните постановления, издадени на “А. 1“ О. за неуреждането на отношенията по престоиране на работна сила като трудови чрез писмен трудов договор съгласно чл.1, ал.2 вр. чл.62, ал.1 КТ с останалите три лица, заварени да работят на 05.10.2015 г. от проверката на ИАГИТ на обект – хотел “Родина” – [населено място] при условия, идентични с тези, при които заедно с тях по същото време се е трудил С. Е. Х., са съдебно потвърдени. НП №

29-0000119/07.12.2015 г. за В. Г. е потвърдено с решение от 17.05.2016 г. по НАХД № 22207/2015 г. на СРС, НО, 116 състав, оставено в сила с решение № 7622 от 02.12.2016 г. по КНАХД № 9725/2016 г. на Административен съд София-град, II касационен състав. НП № 29-0000117/07.12.2015 г. за В. З. е потвърдено с решение № 1295 от 01.03.2016 г. по НАХД № 22209/2015 г. на СРС, НО, 135 състав, оставено в сила с решение № 7221 от 21.11.2016 г. по КНАХД № 5098/2016 г. на Административен съд София-град, X. касационен състав. НП № 29-0000118/07.12.2015 г. за Ж. М. е потвърдено с решение № 8412 от 30.11.2016 г. по КНАХД № 6956/2016 г. на Административен съд София-град, III касационен състав.

Въз основа на всичко изложено, касационната инстанция приема, че на 05.10.2015 г. С. Е. Х. е работил като “общ работник” с място на работа - обект - хотел “Родина” - [населено място] с работно време от 8 ч. до 17 ч. и месечно трудово възнаграждение в размер на 380 лв. за “А. 1“ О.. Така осъществяваната дейност има всички съществени признаци да се характеризира като трудова. Доколкото това отношение по престирането на работна сила между тези страни не е уредено като трудово съгласно чл.1, ал.2 КТ с писмен трудов договор по чл.62, ал.1 КТ, “А. 1“ О. като работодател по § 1, т.1 от ДР на КТ е осъществил от обективната му страна административнонаказателния състав по чл.414, ал.3 КТ и законосъобразно е санкциониран по него. На основание чл.415в, ал.2 КТ, това нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ не е маловажно. Имуществената санкция по НП № 29-0000116/07.12.2015 г. е наложена в размер на законовия минимум по чл.414, ал.3 КТ от 1500 лв. и не подлежи на намаление съгласно чл.27, ал.1 вр. ал.5 ЗАНН.

НП № 29-0000116/07.12.2015 г. е законосъобразно издадено, поради което, като го е отменил, въззивният съд е нарушил закона по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.1 НПК. Обжалваното му решение като неправилно постановено ще се касира на основание чл.221, ал.2, пр.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и

спорът ще бъде решен по същество на основание чл.222, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН чрез потвърждаване на НП № 29-0000116 от 07.12.2015 г.

Водим от горното, **Административен съд София – град, III-ти касационен състав**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 4305 от 07.06.2016 г. по НАХД № 22208/2015 г. на СРС, НО, 19 състав и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 29-0000116 от 07.12.2015г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”, с което на „А.“ О., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ап.201 в качеството на работодател по § 1, т.1 от ДР на КТ за извършено нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ, на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: